

Sygn. akt I CSK 2945/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa E. B.

przeciwko I. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt I ACa 1200/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od skarżącej na rzecz pozwanej 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki E. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 października 2021 r., I ACa 1200/20 Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych

funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona powodowa oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankę oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni. Strona skarżąca oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniosła do norm prawnych regulujących postępowanie dowodowe, w szczególności dotyczących wniosku z opinii biegłego. Uzasadnienie wniosku w tym przedmiocie nie wskazuje jednak na rażące naruszenie prawa przez Sąd Apelacyjny. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że twierdzenie, jakoby opinia biegłego sądowego, na podstawie której ustalony został stan faktyczny, była niekompletna, niespójna i budząca wątpliwości co do jego bezstronności, a tym samym okazała się nieprzydatna dla rozstrzygnięcia sprawy, nie dość, że nie podlega weryfikacji *prima facie*, to ponadto wymaga kontroli, czy ocena przeprowadzonego dowodu została dokonana niewadliwie. Jako rażąco naruszony wskazano również art. 233 k.p.c. Takie zarzuty nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398 § 3 k.p.c.). Uzasadnieniem oczywistej zasadności wniosku ma być także zarzut naruszenia art. 227 w związku z art. 278 i 391 k.p.c. polegającego na oddaleniu, jako bezprzedmiotowego, wniosku dowodowego o dopuszczenie biegłych z zakresu kolejnych specjalizacji medycznych, a ponadto art. 378 § 1 w związku z art. 382. art. 387 § 2¹ k.p.c. przez

nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji. Wszystkie te twierdzenia strony skarżącej stanowią jednak próbę podważenia ustrojowej roli Sądu Najwyższego, skoro prowadzą w istocie do kwestionowania poczynionych ustaleń faktycznych. Jak wskazano na wstępie, Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą ocena ustalonego w sprawie stanu faktycznego, korygowanie każdego uchybienia procesowego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyjaśniano, na czym polega przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wystarczy zatem powtórzyć, że oczywiste jest takie naruszenie prawa, które jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy czy przeprowadzania dłuższych badań czy dociekań. W okolicznościach sprawy stwierdzenia zarzucanej oczywistości nie jest zaś możliwe bez zbadania wszystkich dowodów i wkroczenia w merytoryczną ocenę skargi kasacyjnej, co nie jest możliwe na etapie przedsądowego badania.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 98 k.p.c. co do kosztów postępowania kasacyjnego.

[as]